

κατίεσαν λιπόθυμοι πλησίον του Πατριῶν
 κι' ἔσπασαν ὄλοι φέροντες ροδόσταμο και ζῦδι.

Ε.

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ τῶν πλούτων τῶν ἀπείρων,
 καθ' ὃν τῆς Ἑρωκώστιας ἡμερίζαν τὰ ράκη
 και πόλεμοι ἐξήναπτε διεινὸς περὶ λαφύρων,
 ἠκούσθη λεγούσα φωνὴ τοῦ μάγου Θεοδώραχῃ :
 εἴθε σὺ σταυροῦ σου ἄρτιος, Κορίνθιε, κατὰβα
 και ἴσθ' δουλειᾶ σου τράβα.

Ἐπί τὰς ἀγκάλας ριφθῆτι τῶν φιλικῶν ἡμίλων,
 μάθε πῶς ὄλο συμβιβασμοὶ μὴ συνταράττουσιν σήμερον,
 ἐκείνος ὁ τῶν δανειστῶν κι' ἐκείνος ὁ τῶν φίλων,
 ὁ δεύτερος πραγματικὸς, ὁ πρῶτος ὅμως χιμικρα.

Ἐφες τὰ κάλλη τῆς Ἀργῆς κι' οἱ φίλοι να γνωρίσουν,
 ἄρες ὀλίγην ἠδονὴν κι' οἱ φίλοι ν' ἀπολαύσουν,
 κι' ὅπως ἐπικυσε ἰσὺ αὐτοῖ να διορίσουν
 κι' ὅπως αὐὸ διορίσε ἐκείνοι να τὰς παύσουν.»

Λέγει Πετριδῆς αἰδέομαι και ταῦτην τὴν θυσίαν,
 σὺ, Θεοδώραχῃ, μ' ἐπαμείβε ἐπὶ τὴν ἔξουσίαν,
 ὁ δὲ Κορόναρουμπικρος ἴσθι κι' ἐμοῦ τὸ μίλημα,
 διὸ γενέσθω ἕκαστον τοῦ πέμπαντός με θέλημα.»

Ἐφεν αὐτὰ και καταβάς ἐκ τοῦ σταυροῦ ὁ τάλας
 εἰς τοῦ γελῶντος Καίσαρος ἐρίσθη τὰς ἀγκάλας,
 κι' ἠπάσασα τ' ὁ Θεόδωρος τὸν ἄνδρα τῆς ἀξίας
 κι' ἔπαράγασι τ ε τ ε λ ε σ τ α ι μετα φωνῆς ἄξιας.

Τότε δ' ἀντήγησαν χαρὰς και σωτηρίας ἄματτα
 και πληθῶς ἡμυκάτο,
 κι' εἰς ὄσο διεσχίσθησαν νῶν καταπετάσματα
 ἄνωθεν ἕως κάτω.

Τὸ τῆς Παιδείας τέμενος ἐκλόνησε σεισμός,
 μὴ τούτων δ' ἑφικίλασε παντὸς ἀπίστου μέλος,
 και σῆμη διεσκέπασε πῶς ὁ συμβιβασμός
 συναίρει τοῦ Κρονίωος ἑπῆρε πλῆν τιλος.

Τῆς δὲ σοφίας ἡ Θεὰ και τοῦ Διὸς ἡ κόρη
 ἔκρυσσε ὅτῃ ἀσπίδα τῆς τὸ πάγχρυσόν τῆς ὄρου,
 ἐφ' ὧν δὲ τὰς κεφαλὰς κατῆλθεν ἀγαστέ,
 και πῆσα διδασκάλισσα, πικυθεῖσα νειωστί,
 πριν τὴν θερίσουν πόνει
 κρεμάσθησε σὶ μῶν Ἑλλῆ
 και ἴσθ' λαμῷ τῆς γιὰ θηλειᾶ
 ἑπῆρασε Κορόνη.

Οὐκοῦν και διδασκάλισσα και Μυροφόρη Μούσαι,
 εἰκτρῶς ἀποθνεύουσαι
 ὅτῶν τελευταίων πύσεων τὴν φρονικὴν πανώλην,
 ἐξῆλθον τῶν μνημάτων,

και ζῶς ἑνερανίσθησαν εἰς τὴν ἄγιαν πόλιν
 τῶν ἀλλῶν θαυμάτων.

Ἀλόην δὲ προσέειραν ὅτῶν Θεοδωρῆν τὸν μάστορα,
 σμίγαν και κινερόλιμονα,
 κι' ἔλεγον αὐτὸν κατῆγγυσε τὸν μακρὸν κι' ἀλάστορα
 τῆς ἀγρονοίας; δαιμονα,
 κι' ἐκ συμφορῶν ἑλῦτραισε τὸ κράτος ἀνηκίστων
 κι' ὡς πριν ἀρτιμελλῆς;
 πρὸς τὴν Θεὰν ἐπίστρεψε τῶν φῶτων τῶν ἀσπίτων
 ἐκείνος ὁ φιλεῖς.»

Ἐφ' ὃ καύσαν κυνικός τὴν πόλιν ἑλυμνίετο
 ὁ Φασουλῆς ἀνθρακίαν ἀνάψας ἑθερμνίετο,
 και προσελθὼν ὁ Περικλῆς ὁ βλάξαι μωγοχάπτης
 τὸν Φασουλῆν ἠρώτα :
 ἐπὸς τί μὴ τόσον ἦλιον ἀνθρακίαν ἀνάπτεις,
 τζουτῆ συμπατριῶτα ;»

Κι' ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε μ' εὐφράδειαν και χάριν :
 ἐτόσον ὑπερεγράφη
 μαθῶν πῶς ὁ Κορίνθιος μ' ἐκείνους ἐφιλωσε
 κι' ὁ δύσκολος συμβιβασμός πῶς ὄντως ἔτελειωσε,
 ποῦ παγερά διέτρεξαν τὸν σκελετόν μου ρίγη
 ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς,
 νειμῆς δὲ πῶς κρύσταλλον τὰ κόκκαλα μου θιγει
 και τρέμ' ὁ φοκαρᾶς,
 κι' ἂν φλῆξ ἠλίω πυρπολῆ κι' ὑπὸ πυκνῆν σκιάν
 ἐγὼ ριγῶν θερμνίεμαι εἰς τὴν ἀνθρακίαν.»

Τοιαῦτα παρελήθησε τὸ στόμα τοῦ βερέμη
 κι' ἐρίρπησε πᾶν μέλος του και φανερὸν και κρύφιο,
 ὅταν ἰδῶν ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῆν να τρέμη
 ὡς Κάιν κι' ἀπαγγόμενον πρὸς τὴν σφαγὴν ἑρίφου,
 ἰσῆκωσε τὸ ρόπαλον τὸ θεραπευτικόν
 κι' ἐπέχυσε ὅτῃν ράχην του πολὺ θερμνικόν.

Και καυμόσαι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Μαριδάκης ὁ γνωστός, παγκόσμιος πολίτης,
 τῶν ἀνδρείκειων δεξιὸς και κάλλιστος τεχνίτης,
 ποῦ γαλασά κι' ἀκούραστα γυρίζων τόσα μέρη,
 εἰς τῶν Ἀγίων τὸν καιρὸν κι' ἐδῶ θὰ μὰς πὰ φέρη,
 και θὰ καλίστη μ' ἐξαφῆν και μ' ἐνδοσιασμένον
 ὄλου του ἡμοτίγους του εἰς συναγωνισμένον.
 Μὰ κι' ὁ ὄικος μαε Φασουλῆς μεθ' ὧν τῶν Ἑλλῶν
 θ' ἀγωνισθῆ μ' ἐκείνων.

Γεώργησ Παρσκειουσῆς, νέος πολλῆς μαθήσεως,
 συντάκτης Ἄ κ ρ ο π ὄ λ ε ω ε ἐκ τῶν γλαφυροτέρων,
 ἐπίστρεψεν ἐκ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ περιηγήσεως
 ζωηροτάτας εἰς αὐτῆς τὰς ἐντυπώσεις φέρων.

